

[Indenrigsministeren]

Derimod åbner loven mulighed for nogle foranstaltninger, som er irrelevante og på mange måder, synes jeg, umenneskelige og for visses vedkommende decideret uhensigtsmæssige i bekæmpelsen af AIDS. Vi taler her om mennesker, der er hårdt nok ramt i forvejen. Der er ingen grund til, at de også skal stå til straf.

Jeg kan derfor ikke anbefale forslagets vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg tror, at alle uanset partifarve vil være enige i, at det er dybt, dybt tragisk for dem, der bliver smittet af AIDS, denne frygtelige sygdom. Forslaget skal ses i lyset af, at vi alle, det gælder folketinget, det gælder vores sundhedsvæsen, på alle de områder, hvor det overhovedet er muligt, skal gøre, hvad vi kan, for, at så få som muligt bliver smittet.

Efter at jeg nu har hørt ministeren afvise dette forslag og tale om et dybt indgreb i den daglige tilværelse o.lign., må jeg sige, at det, det drejer sig om, selvfølgelig er om overhovedet muligt at undgå, at nogen bliver smittet. Det har intet som helst med forfølgelse el.lign. af dem, der har fået smitte, at gøre. Det er dybt, dybt tragisk.

Ministeren omtaler andre kønssygdomme. Mener ministeren, at de gældende regler om straf for dem, der har gonorrhé eller syfilis og smitter andre, skal ophæves, eller hvad mener ministeren egentlig? Mener ministeren ikke, at AIDS er en langt farligere sygdom end de to andre, jeg her har nævnt? Jeg synes, det er dobbeltmoral, så det klodser, hvad vi hører ministeren stå her og sige.

Jeg vil i øvrigt gøre opmærksom på, at vi har fået flere henvendelser fra læger, der bakker op bag dette forslag. Jeg ved også, at der er nogle enkelte, der har en anden opfattelse.

Jeg synes, at ministerens afvisning af dette forslag er mageløs.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg går ud fra, at hr. Dohrmann, når han fremsætter et sådant forslag, kender kønssygdomsloven og er klar over, at det, der er tale om her, er straffebestemmelser. Jeg går også ud fra, at hr. Dohrmann er ganske klar over, at det kan der være rimelighed i, hvis man

kan behandle sygdommen. Denne sygdom kan ikke behandles, og efter kønssygdomsloven ville det også være sådan, at disse mennesker skal afsondres fra kontakt med andre. Det står altså i kønssygdomsloven. Det gør jeg bare hr. Dohrmann opmærksom på. Vi står her over for en helt speciel sygdom, som ikke kan behandles. Derfor er der forskel på de andre kønssygdomme og AIDS.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg må gentage, at vi ønsker under ingen omstændigheder at forfølge nogen, heller ikke dem, der har fået denne frygtelige sygdom. Jeg må stille ministeren et spørgsmål: finder ministeren det rigtigt, at en, der har fået konstateret AIDS, kan pleje omgang med andre og derved smitte dem med denne frygtelige sygdom, uden at det skal straffes?

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ja, her er vi præcis ved sagens kerne. Det skulle vi altså straffe med 6 måneders fængsel. Her er tale om en sygdom, hvor en sådan straffebestemmelse i virkeligheden er irrelevant, for nogle af de mennesker lever måske ikke så længe. Derfor er det irrelevant, hr. Dohrmann, at tale om det på den facon.

Det, det drejer sig om her, er at oplyse og oplyse og oplyse også de mennesker, der har fået sygdommen, om, hvordan de skal leve med den. Det er sobert og ordentligt og medmenneskeligt. Det andet er uværdigt, for vi har ingen behandlingsmuligheder i øjeblikket, desværre.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil godt indlede de bemærkninger, jeg skal gøre her, med at sige, at jeg er i den for mig temmelig usædvanlige situation – jeg tror faktisk, det aldrig er hændt før – at jeg må sige, at jeg er enig i hvert eneste ord, ministeren sagde fra denne talerstol. Jeg kan tilslutte mig alle de synspunkter, ministeren fremførte.

I det foreliggende forslag siger man et sted i bemærkningerne:

»Selvfølgelig har indenrigsministeren da ret i, at man skal tænke på de mennesker, der er ramt, men man skal nu tænke mere på den store risiko for den øvrige befolkning.«